

Sygn. akt VII U 1103/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2024 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i (...)**

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 kwietnia 2024 r. w W.

sprawy M. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania M. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 23 czerwca 2023 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 23 czerwca 2023 r. znak: (...), w ten sposób, że przyznaje odwołującej M. G. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, na okres od 1 lipca 2023 r. do 31 grudnia 2023 r.

Sędzia SO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

W dniu 12 lipca 2023 r. M. G. (1) złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. odmawiającej jej przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i wniosła o jej zmianę. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że w 2017 r. miała wypadek przy pracy, podczas którego doszło u niej do urazu ręki lewej z amputacją urazową palców II-V. Odwołująca podkreśliła, że cały czas odczuwa nasilone dolegliwości bólowe polegające na promieniowaniu i uczuciu klucia, musi przyjmować silne leki przeciwbólowe, które pomagają jej w normalnym funkcjonowaniu. Ponadto M. G. (1) wskazała, że ma problemy z podstawowymi czynnościami tj. np. ubieraniem się, przygotowaniem posiłków, czy zmywaniem naczyń. Mając powyższe okoliczności na względzie wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie jej prawa od renty (odwołanie k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania, a uzasadniając swe stanowisko wskazał, że ubezpieczona pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Świadczenie to przysługiwało ubezpieczonej do 31 marca 2023 r., a następnie zostało przedłużone do 30 czerwca 2023 r. W dniu 13 lutego 2022 r. ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W toku postępowania została skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 12 kwietnia 2023 r. uznała, że nie jest ona niezdolna do pracy. Powołując się na treść art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wskazał, że w związku z wydaniem w dniu 12 kwietnia 2023 r. orzeczenia Komisji Lekarskiej wskazującego na brak niezdolności do pracy ubezpieczonej organ rentowy wydał

decyzję odmawiającą przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (odpowiedź na odwołanie z 19 lipca 2023 r. k.4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. (1), urodzona w dniu (...), posiada wykształcenie podstawowe. Od 2014 r. do kwietnia 2017 r. pracowała w spółce (...) sp. z o.o., gdzie pracowała przy składaniu opakowań kartonowych. Od 16 października 2018 r. do 15 października 2019 r. zatrudniona była w spółce (...) sp. z o.o. na stanowisku pomocy kuchennej (świadcstwo pracy z dnia 15 października 2019 r. k. 29 a.r., informacja o okresach składkowych i nieskładkowych k.4 a.r., umowy zlecenia k.6-7 a.r.).

W dniu 26 kwietnia 2017 r. M. G. (1) (wcześniej Dobosz) podczas wykonywania pracy - przy wycinaniu kartonu uległa wypadkowi przy pracy, podczas którego doszło do przecięcia czterech palców lewej ręki ubezpieczonej, co doprowadziło do amputacji urazowej czterech palców II-V ręki lewej (karta wypadku z 8 maja 2017 r. k.2-4 a.r.).

(...) Oddział ZUS w W. stwierdził, że wskazane zdarzenie było wypadkiem przy pracy w związku z czym decyzją z dnia 6 czerwca 2018 r. przyznano ubezpieczonej jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy (decyzja z dnia 6 czerwca 2018 r. k. 8 a.r.).

M. G. (1) miała przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od 25 października 2017 r. do 22 kwietnia 2018 r. (decyzja z dnia 10 października 2017 r. o przyznaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego k.8 a.r.).

W dniu 23 kwietnia 2018 r. ubezpieczona wniosła o przyznanie jej renty tytułu niezdolności do pracy, a decyzją z dnia 7 maja 2018 r., organ rentowy przyznał M. G. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 23 kwietnia 2018 r. tj. od dnia zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, renta została przyznana ubezpieczonej do 31 marca 2019 r. (decyzja z dnia 7 maja 2018 r. k. 12 a.r.). Prawo do tego świadczenia było przedłużane kolejnymi decyzjami organu rentowego, aż do dnia 31 czerwca 2023 r. Świadczenie zostało przedłużone następnie do 30 czerwca 2023 r. na podstawie art. 15 *z.c.* ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z przebiegiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem C.-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (decyzja o przeliczeniu renty z dnia 2 kwietnia 2019 r. k.23 a.r., decyzja o rozliczeniu renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 1 października 2019 r. k.25 a.r., decyzja o przeliczeniu renty z dnia 12 listopada 2019 r. k.30 a.r., decyzja o ponownym ustaleniu renty z dnia 13 maja 2020 r. k.34 a.r. decyzja o rozliczeniu renty z dnia 17 sierpnia 2020 r. k. 37 a.r., decyzja o rozliczeniu renty z dnia 1 października 2021 r k.42 a.r.).

W dniu 13 lutego 2023 r. ubezpieczona złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. Inspektorat w W. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W toku postępowania zainicjowanego powyższym wnioskiem została skierowana na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 22 marca 2023 r. stwierdził, że M. G. (1) nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 22 marca 2023 r., k. 46 a.r.). Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 12 kwietnia 2023 r. również stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że przy dokonywaniu ustaleń orzeczniczych uwzględniono stopień naruszenia sprawności organizmu, rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia oraz wiek ubezpieczonej (orzeczenie Komisji lekarskiej z dnia 12 kwietnia 2023 r. k.47 a.r.).

Na tej podstawie ZUS (...) Oddział w W. decyzją z dnia 23 czerwca 2023 r., znak: (...)odmówił M. G. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (decyzja ZUS z dnia 23 czerwca 2023 r. k. 49 a.r.).

Od powyższej decyzji organu rentowego, ubezpieczona złożyła odwołanie inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k.3 a.s.).

W toku postępowania sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia czy ubezpieczona jest całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, a jeżeli tak, to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołująca się uległa w dniu 26 kwietnia 2017 r. oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeśli okresowa to na jaki okres (postanowienie z dnia 26 lipca 2023 r., k. 6 a.s.).

W opinii z dnia 14 listopada 2023 r. biegły z zakresu ortopedii M. G. (2) rozpoznał u ubezpieczonej stan po amputacji palców od II do V dłoni lewej oraz stan po usunięciu nerwiaków. Biegły wskazał, że analiza przedstawionej dokumentacji medycznej, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie pozwalają stwierdzić, że odwołująca po zakończeniu świadczeń przyznanych z ZUS pozostawała nadal częściowo niezdolna do pracy z powodu następstw urazu jakiego doznała w dniu 26 kwietnia 2017 r. Biegły podkreślił, że u M. G. (1) utrzymywała się dysfunkcja spowodowana zarówno przebytą amputacją jak i dolegliwościami związanymi z nerwiakiem, a wymagającym usunięcia operacyjnego. Biegły zaznaczył, że operację usunięcia nerwiaka wykonano w 2023 r. i po tej operacji do dnia 31 grudnia 2023 r. ubezpieczona, w jego ocenie, rokuje poprawę. Ponadto, biegły zaznaczył, że stan kręgosłupa i prawej kończyny górnej i kończyn dolnych nie powoduje jakiejkolwiek niezdolności do pracy, albowiem przeprowadzone badanie ortopedyczne nie ujawniło jakiejkolwiek dysfunkcji narządu ruchu, poza dysfunkcją dłoni lewej, tym bardziej w stopniu który powodowałyby niezdolność do pracy. Ruchy kręgosłupa są wykonywane swobodnie, w prawidłowym zakresie, bez jakichkolwiek obiektywnych objawów zespołu bólowego. Biegły wskazał, że w zakresie kończyn dolnych i prawej kończyny górnej nie występuje dysfunkcja. Biegły ocenił, że ruchy w stawach ubezpieczonej są prawidłowe i nie występują objawy stanu zapalnego stawów (opinia biegłego z zakresu ortopedii z dnia 14 listopada 2023 r. k. 18-20 a.s.).

Organ rentowy pismem z dnia 21 grudnia 2023 r. wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego załączając stanowisko Przewodniczącego Lekarza Komisji ZUS wnosząc równocześnie o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu ortopedii (pismo z dnia 21 grudnia 2023 r. wraz z opinią lekarską Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS k.31-32 a.s.).

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2024 r. tutejszy Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.pc. pominął wiosek organu rentowego o powołanie innego biegłego z zakresu ortopedii jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania (postanowienie z dnia 3 stycznia 2024 r. k. 233 a.s.).

W opinii z dnia 9 lutego 2024 r. biegły z zakresu neurologii W. G. wskazał, że w przedmiotowym stanie neurologicznym ubezpieczonej nie stwierdził u niej objawów uszkodzenia ośrodkowego i/lub obwodowego układu nerwowego w postaci niedowładów ruchowych, zaburzeń czucia powierzchniowego czy głębokiego, dysfunkcji zwieraczy. Biegły zaznaczył, że również w ocenie narządu ruchu poza niepełnosprawnością lewej ręki spowodowanej amputacją palców II-V stwierdzono jedynie przeczulicę i patologiczny ból przy dotykaniu kikutów palców ręki lewej, zachowany niepewny chwyt pęsetowy kciukiem i kikutem palca II ręki lewej. Biegły ponadto podkreślił, że przerwanie ciągłości nerwów obwodowych, na skutek rozległego uszkodzenia lub amputacji spowodowanej urazem, może prowadzić do powstania przewlekłych bólów nerwopatii (ból poamputacyjny, PAP post amputation pain). Biegły podkreślił, że za jedną z głównych przyczyn PAP uznaje się nerwiaki pourazowe, które powstają w wyniku nadmiernej regeneracji aksonów tworzących chaotyczne struktury złożone z regenerujących aksonów i tkanki łącznej. Przewlekłe bóle poamputacyjne mogą dotyczyć nawet 80-90 % chorych po przebytych amputacjach. Biegły wskazał, że ich leczenie w zdecydowanej większości przypadków jest trudne i może znacznie obniżać jakość życia pacjentów przez wiele lat. Biegły podkreślił, że istnieje wiele różnych chirurgicznych i farmakologicznych sposobów zwalczania nerwiaków, jednak nadal żadna z obecnie stosowanych metod nie jest wystraszająco skuteczna, aby mogła się stać standardem w postępowaniu klinicznym. W leczeniu farmakologicznym stosuje się głównie leki przeciwbólowe, w tym opioidowe, leki przeciwspazmowe, różne metody fizykoterapii często niepowodujące całkowitego ustąpienia dolegliwości odczuwalnych przez chorego. Biegły wskazał, że u ubezpieczonej stosowane są tylko leki przeciwbólowe. Ponadto biegły zaznaczył, że usunięcie wytworzonych w kikutach nerwiaków pourazowych przynosi często przemijające ustąpienie dolegliwości, ale mogą one nawracać. Ubezpieczona nie była leczona ani konsultowana w Poradni Neurologicznej, (...). Biegły zaznaczył, że w obecnym stanie u ubezpieczonej dominują

głównie dolegliwości subiektywne- tj. uporczywe bóle o charakterze parzenia, klucia w zakresie kikutów palców II-V ręki lewej. Upośledzenie sprawności wynika jednak w głównej mierze z dysfunkcji spowodowanej utratą palców niż z powodu zaburzeń neurologicznych. Z powodu uszkodzenia układu nerwowego nie stwierdzono u ubezpieczonej niezdolności do pracy zarobkowej zgodnie z jej wykształceniem i umiejętnościami (opinia biegłego z zakresu neurologii k. 41-45 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o powołane dokumenty, w szczególności dokumentację medyczną M. G. (1). Zostały one uwzględnione przede wszystkim w zakresie obrazującym przebieg leczenia i stan zdrowia ubezpieczonej, także jako podstawa analizy przeprowadzonej przez biegłych sądowych w tym zakresie. Poza tym, z racji tego, że żadna ze stron postępowania dokumentów nie kwestionowała, to mając na względzie charakter sprawy, Sąd dokumenty ocenił jako wiarygodne.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się również na opiniach biegłych sądowych z zakresu: ortopedii M. G. (2) i neurologii W. G.. Opinie zostały poprzedzone analizą dokumentacji medycznej oraz badaniami przedmiotowymi, zawierają dokładną ocenę stanu zdrowia w kontekście występujących u ubezpieczonej schorzeń i przebiegu leczenia oraz jego związku z wypadkiem przy pracy. Ponadto biegli sformułowali wnioski w opiniach w sposób zrozumiały, jednoznaczny, a przy tym należycie je uzasadnili. Z tych względów opinie nie budziły wątpliwości i zastrzeżeń w zakresie, w jakim ostateczna ocena stanu zdrowia ubezpieczonej potwierdziła jej częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Sąd przyjął zatem opinie biegłych sądowych jako podstawę dokonanych ustaleń faktycznych oceniając, że brak jest podstaw do ich negowania.

Organ rentowy zakwestionował opinię biegłego z zakresu ortopedii M. G. (2) wnosząc równocześnie o powołanie innego biegłego z zakresu ortopedii, jednocześnie nie przedstawiając żadnych argumentów i merytorycznych zarzutów wobec opinii, które mogłyby podważyć dotychczasowe ustalenia biegłego. Wobec czego Sąd pominął wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii jako zmierzający do przedłużenia postępowania. W tym stanie rzeczy Sąd ocenił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych za niecelowy i na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął go.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. G. (1) podlegało uwzględnieniu.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 1550, dalej: k.p.c.) sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów, lecz prawa, wobec czego sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Spór w przedmiotowej sprawie dotyczy prawa M. G. (1) do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 2189 – dalej jako ustawa wypadkowa) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast w myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 1251 – dalej jako ustawa emerytalna) z uwzględnieniem przepisów ustawy wypadkowej. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz

bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

Powyższe odesłanie do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS sprawia, że przy ocenie niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy znajdują zastosowanie przepisy art. 12 i art. 13 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 12 ust. 1 tej ustawy niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Powyższy przepis rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy – niezdolność częściową oraz całkowitą. Osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 2). Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 3). Jednocześnie, zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej, przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego. Przy tym niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań do odzyskania zdolności do pracy; gdy zaś takie rokowania istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy (ust. 2 i 3).

W rozpatrywanej sprawie bezsporne jest, że M. G. (1) uległa wypadkowi przy pracy w dniu 26 kwietnia 2017 r. podczas wycinania kartonu, kiedy ostrze przecięło cztery jej palce, na skutek czego doszło do amputacji urazowej czterech palców II-V ręki lewej. Z tej przyczyny ubezpieczona była niezdolna do pracy i pobierała z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w okresie od 23 kwietnia 2018 r. tj. od dnia zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, renta została przyznana ubezpieczonej do dnia 31 marca 2023 r. i następnie prawo do świadczenia przedłużono do 30 czerwca 2023 r. na podstawie ustawy z 02.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem C.-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy odmówił przyznania prawa do świadczenia rentowego w związku z wypadkiem przy pracy, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga z reguły wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo – lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń występującego z wnioskiem o świadczenie rentowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe z uwzględnieniem dokumentacji medycznej ubezpieczonej, której analizę zlecił biegłym sądowym z zakresu ortopedii i neurologii.

Biegły z zakresu ortopedii M. G. (2) zaznaczył, że ubezpieczona przeszła w 2023 r. operację usunięcia nerwiaków, co powinno przynieść poprawę zdrowia i samopoczucia. Biegły wskazał, że M. G. (1) po tej operacji, po wygojeniu rany pooperacyjnej do dnia 31 grudnia 2023 r. rokuje poprawę. Biegły podkreślił przy tym, że poza tą okolicznością w zakresie kończyn dolnych i górnych nie występują żadne dysfunkcje.

Biegły z zakresu neurologii W. G. w bardzo szeroki sposób opisał dolegliwości jakie dotyczą osoby po przebytych amputacjach kończyn. Biegły wskazał, że w obecnym stanie ubezpieczonej upośledzenie sprawności M. G. (1) wynika w głównej mierze z dysfunkcji spowodowanej utratą palców, aniżeli z dysfunkcji spowodowanych zaburzeniami neurologicznymi.

Mając na względzie kompleksowy i rzetelny charakter sporządzonych opinii Sąd podzielił wnioski biegłych w całości. Opinie zostały wydane na podstawie właściwych przesłanek, w tym dokumentacji medycznej odwołującej, a także badań przedmiotowych. Podkreślenia wymaga, że dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sąd uzyskał od biegłych sądowych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej. Sąd nie może natomiast czynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 września 2014 r., I UK 22/14; z dnia 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14; z dnia 30 czerwca 2000 r., II UKN 617/99; także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 września 2017 r., III AUa 258/17).

Sąd opierał się przede wszystkim na opinii biegłego z zakresu ortopedii - M. G. (2), ponieważ biegły z zakresu neurologii - W. G. wskazał, że dolegliwości ubezpieczonej wynikają w głównej mierze z dysfunkcji spowodowanej utratą palców, aniżeli z dysfunkcji spowodowanych zaburzeniami neurologicznymi. Podzielając zatem wnioski opinii biegłych, a w szczególności, opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii, Sąd Okręgowy stwierdził odmiennie niż uczynił to organ rentowy, że stan zdrowia M. G. (1) uzasadniał zakwalifikowanie jej jako osoby częściowo niezdolnej do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 31 grudnia 2023 r.

Okres na jaki Sąd przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynika z opinii biegłego z zakresu ortopedii M. G. (2), który wskazał, że stan zdrowia ubezpieczonej rokuje poprawę do dnia 31 grudnia 2023 r. tj. do czasu wygojenia ran po operacji wycięcia krwiaków.

Z tych też względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zaskarżona decyzja podlegała zmianie poprzez przyznanie M. G. (1) prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Orzekając o dacie, od której to świadczenie jest należne, Sąd miał na względzie, że ubezpieczona pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, która przysługiwała jej do 31 czerwca 2023 r. Wobec powyższego prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy zostało przyznane od 1 lipca 2023 r. do 31 grudnia 2023 r., zgodnie z opinią biegłego z zakresu ortopedii.

Sędzia SO Renata Gąsior